

GRADA®

ALFRED BEKKER

GORIAN

Strážci magie

Východní

k zemím Západní
polokoule

Kalarie
Segell
Pela
Kaladrantie
Kaladranské ostrovy
Kaladrantia

Torlingerské ostrovy

Eisr
Mrazivá
pevnost
Torg
Ves
Torg
Torlingen

Moře Východní polokoule

Embador
Tulia
Petaa
Havalan
Westrig
Západní říše
Mitulie
Skalní hrad
Gryfoland
Gryfenklau
Gryfenie
Andobar
Melagosie
Melagos
Endos
Eldos
Garilanie
Oquitopie
Eldosie
Eldos

Sv

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Alfred Bekker

Gorian **Strážci magie**

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5012. publikaci

Odpovědná redaktorka Danuše Martinová
Přeložila Iva Oxböll

Sazba Vojtěch Kočí
Počet stran 408
První vydání, Praha 2013
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Originally published in German by Blanvalet,
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany

Knihla byla přeložena z originálu **Gorian. Die Hüter der Magie**,
vydaného nakladatelstvím Blanvalet, Germany.

© 2011 Alfred Bekker
Artwork: HildenDesign, München, www.hildendesign.de
Illustration: © HildenDesign/Nick Delgadis

Czech language translation © Grada Publishing, a.s., 2012

*Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami
nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.*

ISBN 978-80-247-4159-8 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-7941-6 (elektronická verze ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-7944-7 (elektronická verze ve formátu EPUB)

Obsah

1.	V zemi gryfích letců	7
2.	Smrtoš	25
3.	Královská dcera	43
4.	Let na Skalní hrad	57
5.	Stín nad Skalním hradem	80
6.	Zajatec temnot	107
7.	Moc v hlubině	120
8.	Ohniví démoni	137
9.	Bitva mezi ohněm a ledem	151
10.	Zuřivci z křišťálu	170
11.	Předvídatelná zrada	181
12.	Boje gryfů	192
13.	Zranění s dalekosáhlými následky	209
14.	Žulomůry a stínoví jezdci	220
15.	Sluncopýři	236
16.	Gryfovo šílenství	248
17.	Mistři z Havalanu	264
18.	Mistrovská krev	291
19.	Ve městě nebeských lodí	301
20.	Orawéen	323
21.	Pohnout souhvězdími	335
22.	Let do Pely	351
23.	Zrcadlo z hvězdného kovu	363
24.	Torbas a Sheera	379
25.	Ledová bouře	397

1. V zemi gryfích letců

Meče řinčely, až z nich odlétaly jiskry, a z temných ostří šlehaly magické blesky.

Gorian vycítil útok svého soupeře předem a odrazil jej. Hvězdný kov narazil na hvězdný kov. Silovým výkřikem soustředil Gorian do svého meče tolik magie, že se jeho ostří na okamžik rozžhnulo, když se dotklo soupeřovy zbraně. Zasyčelo to a mocná magie mrštila Torbasem ke kamenné soše gryfa v nadživotní velikosti.

Kamenný gryf stál na okraji skalní plošiny, kde se souboj odehrával. Za ní zela propast zvrčí dvaceti sáhů, na jejímž úpatí se o skály tříštily vzduté vlny Gryfolandského moře.

Gorian uchopil pravačkou Astrokord. Levačkou pevně sevřel rukojeť dýky ukuté rovněž z hvězdného kovu, kterou kdysi pojmenoval Mstitel. „Dneska mě neporazíš, Torbasi!“

Jeho protivník zhluboka vydechl. Šedé sokolí oči si Gorian měřily neproniknutelným pohledem. Tmavé vlasy měl zcuchané.

Oba mladíci se narodili za noci, kdy na zem spadl žhnoucí kus Stínonoše, nebeského tělesa, které již dlouho z velké části zastiňovalo slunce. A právě z jeho kovu ukoval Gorianův otec oba meče, Astrokord a Stínomor, a také dýku Mstitel. Vypadalo to, že hvězdná konstelace Gorianovi i Torbasovi propůjčila stejné magické nadání

a předpověděla jim podobný neobyčejný osud. Nakonec však u kamenného kopí v Orxanoru s ledovým bohem Honyrrem bojoval jen Gorian, boha porazil a přinesl oba ukradené hvězdné meče zpět.

Astrokord a Stínomor...

Dvě nesmírně mocné zbraně stvořené k tomu, aby jednou přemohly Morygora, pána Mrazivé pevnosti.

Výraz Torbasovy tváře se změnil. Zračila se v něm rozhodnost a také téměř zvířecí zběsilost, kterou Gorian dosud u svého přítele nezaznamenal a která jej v první chvíli vyděsila.

Torbas sevřel Stínomor oběma rukama a znovu zaútočil. Oči, které na chvílku nabyly své běžné barvy, mu opět naprosto zčernaly – a jeho silový výkřik prozrazoval, že se opravdu pokouší vynaložit veškerou magii, kterou v sobě dokáže probudit. Jako blesk se Stínomor mihl vzduchem, ozářen namodralou světelnou aurou, která se při každém pohybu magického ostří zableskla.

Gorian úder odrazil zdánlivě bez námahy. Znovu a znovu nechával meč svého soupeře sklouzávat po vlastním ostří. Hvězdné kovy při prudkých nárazech vyluzovaly pronikavý nepříjemný zvuk, který občas zněl takřka jako sténání.

Torbas útočil stále sverepěji a rychleji, dokonce Goriana přinutil několik kroků ustoupit.

V Torbasovi vře strašlivá zuřivost, uvědomil si Gorian. A na okamžik se zděšeně ptal sám sebe, z čeho asi pramení. Torbas byl každopádně silnější. Nemilosrdně pokračoval a zahnal Goriana o další dva kroky dozadu.

A poté následoval úder, který Gorian vytušil málem pozdě. Falšovaná rána strnula ve vzduchu v poslední chvíli a pak natolik změnila směr, že ani ten, kdo mistrovsky zvlá-

dl techniku předvídání, by jen těžko dokázal protivníkovu akci předvídat – ani zkušený mistr meče, pro kterého se toto umění stalo druhou přirozeností. Gorian taktak stihl uhnout, když mu Stínomor zasvištěl těsně u ucha.

A znovu Torbas vyrazil silový křik. Gorian ránu odrazil a udeřil tak prudce, že při střetu obou mečů vzplanul jasný kulový blesk. Současně zvolal formuli, kterou se naučil na začátku svého studia na řádové fakultě magie a Torbasovi Stínomor doslova vyrval z ruky. Zbraň vyletěla vysokým obloukem a otáčela se kolem svého těžiště způsobem naprosto odporujícím každému přírodnímu zákonu. Nejprve rychleji a rychleji a poté zase pomaleji – a pak zmizela v hlubině za obrovskou sochou gryfa. Nepřirozeně hlasité řinčení, za kterého si Stínomor razil cestu dolů k ostrým útesům, znělo podivně dlouze. Jako by se sám čas prodloužil. Mnohé zvuky připomínaly bolestné výkřiky.

Špička Gorianova Astrokordu mířila na Torbasovu hrud'. Torbas zhluboka oddechoval a rysy měl natolik zkřiveny, až se Gorian lekl. Oči měl stále ještě naplněny černotou, jako by v něm magie Prastaré síly pulzovala v nejvyšší možné míře. Působil nanejvýš napjatě a zprvu se zdálo, že svůj stav nedokáže pořádně zvládnout, což se tak pokročilý žák katedry meče Řádu Prastaré síly měl dávno naučit.

„Přece jsme jenom cvičili!“ vybuchl Gorian, stále ještě ohromený z toho, jak bezohledně vůči němu Torbas postupoval.

Čerň se z Torbasových očí vytrácela jen pozvolna a jen pomalu ustupovala jejich normální barvě sokolí šedi. Podíval se na špičku Astrokordu a zamumlal: „Tak to vypadá, že jsi přece jen vyhrál.“

„Torbasi, co se s tebou stalo?“ uhodil na něj Gorian.

Torbas se nuceně usmál. „Nic,“ tvrdil. „Všechno je v pořádku. Je mi líto, jestli jsem byl až moc tvrdý. A stejně si myslím, že jsem tě vážně neohrožoval.“

„Že ne?“

„Vždycky jsi byl o rozhodující krok přede mnou. Ostatně...“ upřeně se Gorianovi zadíval na rameno. Zpod koženého kabátce se řinula krev a vpíjela se do bílé košile.

Černá krev.

Gorian si toho taky všiml. „A já...“ zamumlal a zbledl. Sotva dokázal skrýt zděšení.

„No možná jsem to přece jen trochu přehnal,“ uznal Torbas. „Tohle jsem fakt nechtěl.“

„Ne, to jsi neudělal ty,“ odpověděl Gorian. „To je rána, kterou jsem utržil v boji proti Honyrrovi.“

„Myslel jsem, že ti ji Sheera vyléčila.“

„Jenže mi občas začne z ničeho nic krváčet.“

„Černá krev?“

Gorian přikývl. „Byli jsme příliš hluboko v Morygorově říši, Torbasi, a tamější temné síly na nás působily strašně silně. Všichni jsme byli vystaveni Morygorově auře.“

„Ani mi to nepřipomínej,“ otrásl se Torbas, a vypadal opravdu zaraženě.

„Je to čirá temnota a musí ven,“ řekl Gorian. „Asi jsem na cestě ke kamennému kopí nasál až moc temné magie. Můj otec měl na ruce taky takovou ránu, která se nechtěla zahojit a občas z ní tekla černá krev. Doufám, že to s mým ramenem nebude podobné.“

Torbas lehce přikývl. „Od té doby, co jsme byli v Morygorově říši, už není nic tak, jak bylo předtím, že ne?“

„Ne,“ dodal Gorian. „A platí to pro nás všechny.“

„Nikdo z nás se nevrátil takový, jaký byl, když jsme s gryfí gondolou Centrose Bala letěli ke kamennému kopí z Or-

xanorů®. Ty ani já – a o Sheeře a mistru Thondarilovi se dá říci to samé.“

„A kde se v tobě vzala ta zuřivost?“ divil se Gorian. Předtím se na to neodvážil zeptat. Teď ale nastal správný okamžik, myslel si. A možná jen otevřená výpověď pomůže zmírnit odcizení, které mezi nimi panovalo od návratu z říše mrazu.

Torbas polkl. „To nevím. Vím jen, že někdy v sobě mám něco, co tam dřív, než jsme odletěli do říše mrazu, nebylo. A občas ještě slyším hlas...“

„Hlas?“ vyhrkl Gorian.

„Přece nechceš říct, že ho už neslyšíš! Morygorův myšlenkový hlas.“

„On se nás bojí, Torbasi. A proto se nás pokouší přetáhnout na svoji stranu. Musíme zůstat silní. Největší moc, kterou má Morygor k dispozici, nejsou ty jeho hordy nemrtvých mrazivých válečníků ani obrovští leviatani, kterým se do břicha vejdou celé armády, ale síla jeho myšlenek! Vplíží se ti do duše – a ani si toho pořádně nevšimneš.“

„Budeme ještě potřebovat spoustu sil,“ souhlasil Torbas. Otočil se a popošel ke kamennému gryfovi. Nakoukl za zídku sahající mu k pasu, vztáhl dlaň a Stínomor se k němu z hloubi vznesl. Oči se mu přitom opět krátce zaplnily temnotou. „Jednou s tím mečem budu bojovat tak dobře jako ty, Goriane.“

„Jednoho dne s našimi meči zkřížíme Morygorovy osudové cesty a porazíme ho!“

„My?“ Torbas zvedl obočí. „Já bych u toho byl rád, ale Morygor ve mně zas až takové nebezpečí pro svoji budoucnost asi nevidí. Koneckonců se zatím se svými hordami pokusil zabít jen tebe.“

„Mistr Thondaril chce s vámi mluvit!“ zaslechli oba dívčí hlas.

Gorian se otočil. Souměrný obličej, klidné oči barvy smaragdového moře a hedvábné vlasy k ramenům. U vstupu do jeskynního příbytku vyslanectví Řádu Prastaré síly se objevila Sheera.

Dívčin pohled sklouzl z Torbase na Goriana. *„Proč jsi měl tak uzavřenou duši, že jsem se tě nemohla myšlenkově dovolat?“* otázala se Sheera beze slov, aniž by přitom pohnula byť i jen rty. A poté si všimla krve. *„Už zase?“* dorazila ke Gorianovi její hluboce ustaraná myšlenka.

Obličejem mu přelétl mírný úsměv. *„Zas tak zlé to není.“*

„Budu ti muset na ránu znovu přiložit pár léčivých kamenů,“ řekla nahlas. *„Ale zdá se, že tvůj problém natrvalo nevyřeší. Snad bys měl přece jenom nechat pomoci od mistra Aarada.“*

Mistr Aarad byl vzdělaný léčitel, který vedl vyslanectví Řádu Prastaré síly v Gryfenklau. Těšil se obzvláštní důvěře krále Gryfolandu, říše gryfích letců – zejména proto, že dokázal udržet při životě královu nemocnou dceru, přestože nad ní všichni místní lékaři dávno zlomili hůl. Tím se z něj stal téměř ideální vyslanec řádu u gryfolandského krále.

Když se však dokonce i velmistr řádu vybarvil jako zrádce, přestal Gorian jen tak kdekomu důvěřovat. A možná se také bál, že se o své ráně dozví čirou pravdu – že na krvácení prostě žádný lék neexistuje a že během pobytu v Morygorově říši jeho tělo i duše nasákly temnou magií do té míry, že tyto síly prostě musejí ven, jedno v jaké podobě. Gorian opětoval pohled Sheeřiných zelených očí. Zdálo se mu, že jedna z mála věcí, které se nezměnily poté, co opustili Morygorovu říši a na palubě gondoly gryfího letce Centrose Bala dorazili do Gryfenklau, je bezbřehá

fascinace a náklonnost, které k této dívce cítil – a jistota, že jejich osudové cesty jsou navzájem propleteny.

Mohutná sedmivěžatá katedrála v Toque na horním toku řeky Bar symbolizovala víru ve Skrytého boha.

Toque leželo v srdci Svaté říše a bylo také rezidencí vévody z Quellanie. Samotná katedrála byla ovšem dvakrát větší než vévodův zámek a vlastní město, které za své bohatství vděčilo především desetitisícům poutníků, kteří sem každý rok proudili, oblehli prostranství kolem chrámu a proměnili je v rozlehlé stanové městečko. Od posvátné vody tamějších léčivých pramenů si věřící slibovali zmírnění útrap nemocí, zdravé potomstvo nebo odpuštění hříchů. Vábilo to sem i některé konvertované ogerské vojáky, kteří chtěli být přijati do společenství věřících, i když ve svém minulém životě považovali lidské maso za delikatesu.

Říkalo se, že každý druhý dům v Toque slouží jako hostinec a že počet obyvatel v zimě dosahuje sotva desetiny počtu těch, kteří se zde objevují v letních měsících příznivých k cestování.

Bylo pozdní léto, ale nad quellanskými poli až k nížinám Garilanie západně od řeky Bar dul tak ledový vichr, jaký mnohdy nefičel ani za tuhých zim. A z šedivého nebe se neustále sypaly sněhové pršky nebo kroupy. Slunce skryté za pokrývkou mraků se tu a tam ukázalo pouze jako větší vybledlá světelná skvrna, navíc více než z poloviny zastřená čímsi tmavým – Stínonošem. Morygorova magie jej postupně posouvala před slunce, takže se zeměkoule pozvolna, ale jistě měnila na říši chladu.

Stanové město kolem Toque se nacházelo v rozkladu a jeho obyvatelé v těchto dnech nesestávali převážně z poutníků, nýbrž z uprchlíků, kterým se podařilo dostat

až sem. Málokdo z nich však věřil tomu, že jim proslulá mohutná katedrála dokáže nabídnout ochranu před postupujícími Morygorovými hordami. Mnozí se proto pokoušeli všemi možnými prostředky dostat na garilandský břeh, ale široký most klenoucí se nad Barem byl beznadějně ucpaný. Jiní se zase nechali převážet na člunech nebo se snažili získat místo na palubě některé z říčních lodí, kterými se mohli dostat až do Nelbaru v Oquitonii, kde Bar ústil do Laramontského moře. Mnohem delší průvod lidí se však vinul po cestě podél quellanského břehu směrem na jih. Ti byli ohroženi nejvíce, protože široký říční tok jim nedával naprosto žádnou šanci k úniku, až se vynoří nepřítel.

A ten nepřítel byl blízko...

... a neznal slitování.

Už tři dny nedorazili do Toque přes rovinatá quellanská pole žádní uprchlíci. A to bylo zlověstné znamení.

Od obzoru se k jihu a západu valil několik sáhů vysoký ledový pancíř. Rychlost, kterou se tento široký ledovec prodíral kupředu, odporovala veškerým poznatkům o podstatě ledu. Jako vazká, vše drtící masa se sunul vpřed, pohrbíval všechno, co se mu postavilo do cesty, zatímco obránci Toque pomrzali pod ledovými závany vichřice. S naprostým zoufalstvím a beznadějí se těch několik rytířů a čeledínů, kteří ještě setrvali za hradbami a věžemi města, dívalo na šedobílou stěnu. Byli mezi nimi zkušení, ke všemu odhodlaní mistři meče Řádu Prastaré síly, kteří se dali rozpoznat podle mistrovských prstenů na ruku. Ovšem většina ozbrojenců už město před několika dny opustila spolu s vévodou, jeho rodinou a biskupem.

Šedá stěna se blížila – a ještě než se zešeřilo, převálcovaly masy ledu vnější městské hradby. Valily se ulicemi,

bořily stěny domů a na výši půldruhého sáhu pod sebou pohřbívaly vše, co jim stálo v cestě. A led se sunul dál – rychlostí poutníka krácejícího běžným tempem. Protože postupující ledovec pokrýl i míle cest vedoucích na jih, zbývaly těm, kdo ještě setrvali ve městě, pouhé dvě možnosti úniku – naprosto přetížený most přes řeku Bar nebo katedrála stojící stejně jako vévodův zámek na pahorku.

Brzy strměl lidmi obležený prostor kolem sedmivěžaté katedrály jako ostrov ze zamrzlého oceánu. O něco nížeji položený zámek záhy ledové masy z větší části strhly. Jediná a osamocená útočištní věž ještě odolávala a vzdorovitě vyčnívala z šedého ledu, který se neustále pohyboval směrem k řece a nakonec se do ní vlil jako vazký proud.

Stále znovu se odlamovaly kusy ledovce a hnaly se jižním směrem. Ledové kry občas strašlivě ohrožovaly čluny a říční lodi. Bylo jen otázkou času, kdy se bude muset zastavit veškerý provoz na horním toku řeky dosud splavné po celé délce od Toque až k Nelbaru.

Ledové masy nakonec strhly i pilíře mostu. Tisícihlavý proud uprchlíků, kterým navzdory hrozícímu nebezpečí nikdo nedokázal zabránit, aby se nevrhali na naprosto přeplněný most, se zřítil do hlubiny. Jejich zoufalé výkřiky pozvolna zanikaly ve sténání, vrzání nebo praskání postupujícího ledu.

Propukla hustá vánice a ledový vichr zmohutněl, jako by se všichni bohové mrazu sloužící Morygorovi rozhodli, že právě v tomto okamžiku zavalí zem svým mrazivým dechem.

Z katedrály zněly zpěvy zoufalých věřících i několika nižších duchovních z kněžstva Skrytého boha. Zpěvy žadonily o magickou pomoc této mocné bytosti, protože podle pojetí kněžstva byla každá magie milostivým

darem Skrytého boha, a ne nadáním jednotlivce, z čehož zase vycházelo učení Řádu Prastaré síly. Ale zdálo se, že Skrytý bůh prosby svých věřících nevyslyší.

Hustá sněhová vánice zuřila až do rozbřesku. Řeka se už téměř nedala překročit. Mezitím sice napůl zamrzla a z plujících ledovců se odlamovaly stále větší ledové kry a hromadily se jedna na druhou, avšak vkročit na tyto úlomky ledu bylo životu nebezpečné. Přesto se našlo dost zoufalců, kteří se o to pokusili. Jejich volání o pomoc zanikalo ve všeobecné vřavě.

Z quellanských polí, jak se všeobecně říkalo nížině východně od horního toku Baru, se zatím stala jedna jediná šedobílá ledová pustina pokrytá vysokou vrstvou sněhu. I poslední věž vévodského zámku se pod tlakem ledu zhroutila.

Pouze sedm mohutných věží katedrály ještě vzdorovalo ledovému dechu Morygorovy říše, ale i na nich se nakupily vysoké sněhové závěje.

Chumelenice ustala a na nebe se vyhouplo studené, bledé slunce, z dobré poloviny zastřené černí Stínonoše. Ledově jasným vzduchem bylo vidět daleko přes nekončnou rovinu. Širokou frontou na obzoru táhly stovky leviatanů. Každý měřil více nežli dvacet lodních délek a nesl v břiše celou armádu mrazivých válečníků, kterou mohl kdykoli vyvrhnout.

Rychleji než západoříšské galéry a svatoříšské plachetnice brázdící Moře Východní polokoule klouzala mohutná stvoření po bílých ledových a sněhových deskách. Na zádech gigantů – širších než jakýkoli most a cesta stvořené lidskou či ogerskou rukou – zaujali pozice nemrtví torheimští střelci s kušemi. Ozbrojený doprovod sestávající z tisíců orxanských jezdců na srstnatých nosorožcích často

čelil nebezpečí, že je zavalitá těla leviatanů rozdrtí. Tito giganti i přes svou velikost dosahovali enormní rychlosti a jezdcí jim příliš nestačili.

Jako lavina pronikala tato bojová síla po celém horizontu podél řeky Bar. A zatímco v katedrále nadále zněly zpěvy, pod tlakem jednoho z leviatanů se už zřítila první z jejích věží.

Gorian zděšeně zíral na vybledlé obrazy v mihotající se oválné magické sféře takřka velikosti člověka, kterou vytvořil mistr Thondaril. Ten pozvedl ruku s prsteny mistra řádové fakulty magie a meče a sféra mu pomalu vplývala do dlaně. Jeho obličej jakoby vytesaný z kamene působil ještě vážněji než obvykle.

Kromě Goriana a mistra Thondarila byli v sále, který patřil k obytné jeskyni řádu v Gryfenklau, přítomni ještě Torbas, Sheera a mistr Aarad. Téměř celé město gryfích letců bylo vytesáno v mohutném skalním masivu. Umělé dutiny byly propojeny s přírodním jeskynním systémem – s jeskyněmi, v nichž dříve žili divocí gryfové a které nyní sloužily jako stáje pro ochočené obrovité tvory, spojující v sobě ptáka a lva.

To, že řádu bylo povoleno zřídit si své vyslanectví v jedné z těchto obytných jeskynních prostor, se dalo považovat za výraz obzvláštní přízně. Každopádně vyslanec císaře Svaté říše měl své sídlo v odlehlé nevábne čtvrti u přístavu na úpatí skalního masivu patřícího k Gryfenklau. I když řád i císař reprezentovali stejnou zemi, dal král tímto gestem zcela jasně najevo, čím přítomnosti si na gryfolandském dvoře cení více.

Gorian se dotkl svého ramene poraněného v souboji s Honyrrem. Jeho vlastní zbraň, Mstitel, ho tehdy málem

zabila. Ještě si rychle natáhl čistou košili, než konečně jako poslední vstoupil do místnosti. I tak toho spatřil na pohyblivých obrazech, které vyvolal mistr magie Thondaril, dost, aby pochopil vážnost situace.

„To, co jsem vám právě ukázal, mi poslal mistr meče Sarenthorn světelným čtením,“ vysvětlil Thondaril. „Bohužel jsem s ním ztratil spojení a obávám se nejhoršího.“

„Tak už dorazili až k Toque,“ zamumlal mistr Aarad a na obličejích ověnceném sněhobílými vlasy se objevilo několik dalších hlubokých vrásek. Po dobu, kterou trávili v Gryfenklau, připadal Gorianovi zástupce řádového vyslanectví jako symbol vnitřního klidu a duševní vyrovnanosti. To se však nyní změnilo jako mávnutím proutku a vyslanec vypadal zděšeně. „Katedrála v Toque srovnána se zemí...“ Zoufale potřásl hlavou. „Jak může Skrytý bůh něco takového dopustit? Jak může nečinně přihlížet, když převálcovali jeden ze znaků víry v něj?“

„Obávám se, že se Svatá říše hroutí,“ vysvětlil Thondaril a jeho hlas zněl tvrdě a přitom jasně. „Císař uprchl do Araburu do své rodné laramontské země. Nedá se ovšem přepokládat, že Laramont zůstane před Morygorovými hordami ušetřen. Horní tok Baru mezitím zamrzne a po pádu Toque potáhnou leviatani nížinou Garilanie. V Atanii už zbývá pouze úzký pruh pobřeží, který nepadl do rukou nepřítele – asi jen proto, že rozeklané výšiny středoatanského pohoří postup leviatanů trochu zpomalují nebo je nutí, aby hory obešli. Morygor si už podrobil dvě třetiny Svaté říše. O Pantanele a větší části Země Ogerů to můžeme jenom tušit, protože nám odtamtud už dlouho nechodí žádné zprávy. Moře zamrzlo až k ostrovům Trojzemí, a led se nezadržitelně šíří dále na jih a západ.“ Thondaril se zhluboka nadechl. „A vůbec se nedá přepokládat, že

by se Morygor náhle ctnostně uskrovnil, když už jeho žoldáci dorazili k jižním hranicím Svaté říše. Leviatani rychle překročí Garilanii – a pak taky sever Gryfolandu.“

„Je třeba, aby se spojily veškeré síly, které mu ještě dokážou odporovat,“ vyhrkl Gorian.

„Na tom pracuji od vypuknutí války, když se ukázalo, že žádné vojsko na tomto světě nedokáže Morygora samo zastavit,“ vysvětlil mu mistr Aarad. „Ovšem ono se lehčeji řekne, než udělá. Dokonce ani všechny přeživší síly uvnitř Svaté říše nejsou jednotné. Například tady v Gryfolandu nebo v Západní říši zřejmě věří tomu, že se ledový dech přes jejich vlastní zemi přežene jako přechodný rozmar počasí.“

„Každý, kdo se podívá k nebi a vidí, že Stínonoš zakrývá slunce daleko víc než před pár týdny, musí přece pochopit, že se tohle přání nedá splnit,“ vypálil Gorian vztekle, protože takové plané naděje naprosto nechápal.

„Jo, jenže musíš uznat, že je lehčí táhnout do boje proti nepříteli, když máš aspoň nějakou pravděpodobnost výhry,“ odporoval Torbas. „A abych byl upřímný, já takovou pravděpodobnost zrovna nevidím.“

Otočil hlavu a podíval se na Goriana. Jeho výrazu Gorian příliš nerozuměl. Kam se poděla sebevědomá, výsměšná povýšenost, která byla pro Torbase jinak tak charakteristická? A kde byla ona nebojácnost, kterou nezřídka vyjadřoval čirou bezohledností vůči všem a všemu? Gorian si byl už mezitím jist, že se změnil v mrazivých dálkách říše mrazu. Torbas určitě poznal takový strach, jaký mu byl předtím naprosto neznámý – a především také hranice vlastních schopností a sil.

Koneckonců Morygorově auře nebyl s to odolat, nedokázal vzdorovat veškeré té magii, kterou proti němu

pán říše mrazu namířil, ani naléhavému našeptávání a nenásledoval Goriana až ke kamennému kopí. Musel to vzdát – stejně jako Sheera a dokonce i dvojnásobný mistr řádu Thondaril. Tento zážitek Torbase hluboce zasáhl a musel jej bezpochyby považovat za prohru. Za prohru vůči Gorianovi, ale také jako selhání vůči požadavkům, které si kladl sám na sebe.

„Žiješ v přesvědčení, že se tě Morygor na základě nějakých předpovědí, které stejně žádný člověk nedokáže pořádně pochopit, bojí jako moru,“ pokračoval a upřeně přitom hleděl na Goriana. „To ti možná dává víc odvahy než ostatním.“

„Vůbec ne,“ odpověděl Gorian. „Ani já nemám žádnou jistotu.“

„Že by ne?“

„Chcete se vy dva hádat nebo si hodláte poslechnout můj návrh?“ vpadl jim Thondaril ostře do debaty.

Torbas i Gorian zmlkli a otočili se ke svému mistrovi. Oba na znamení pokory a úcty sklonili hlavu.

Mistr Thondaril si založil ruce v bok a zhluboka se nadechl. „Mistr Aarad se bude nadále pokoušet, aby se všichni, kdo ještě nepodlehli Morygorovi, spojili dohromady. Avšak dokud Morygor ovládá Stínonoše, je každá bitva proti jeho hordám předem ztracena. Stínonoš přináší nepřírozenou zimu, která nás sužuje. Přinejmenším přitom hraje hlavní roli, v tom jsou všichni učenci zajedno. Možná k tomu přispívá svým ledovým dechem i jeden nebo více bohů mrazu, které Morygor přivedl Vesmírnou branou. Je ale jisté, že by Morygorovy hordy nikdy nedokázaly proniknout tak daleko na jih, kdyby tam k tomu nenašly podmínky, které jim umožňují vůbec existovat: leviatani, nemrtví Orxané a Torheimci – to všechno jsou stvoření

chladu a přežijí jen v určitém prostředí. Už dlouho existuje teorie, že se Stínonoš dá ovlivnit kombinací různých sil a magických principů. Meče z hvězdného kovu jsou určité vhodnější než cokoli jiného ke shromáždění sil, které jsou k tomu potřeba. Budeme muset zkombinovat svou magii s magií Kaladranů, protože nikdo nerozumí souhvězdím tak dobře jako oni.“

„Kaladrané jsou známi tím, že svou magii tají a nesdílejí ji s ostatními,“ ozvala se Sheera. „Ctěný mistře, jak je chcete přesvědčit, aby nám pomohli?“

„Samotný Morygor je Kaladran, i když jen odpadlík,“ odpověděl Thondaril. „Nebo bychom lépe měli říci: *Byl* Kaladran, protože se z něj dávno stala úplně jiná bytost, o které nikdo doopravdy nic neví. Já vycházím z toho, že nikdo neví tak dobře o nebezpečí, které hrozí od Morygora, jako právě Kaladrané. A kromě toho i jejich ostrovy dříve nebo později sevře led a leviatani potom jejich legendární města srovnají se zemí stejně jako převálcovali sedmivěžatou katedrálu v Toque. Kaladrané nám *pomohou!*“

„Nebo prostě nastoupí do svých nebeských lodí a uletí,“ mudroval Torbas. „Dříve prý dokázali létat dokonce ke hvězdám.“

„Podle všeho, co je řádu známo, tomu tak je,“ zamyšleně přitakal Aarad.

„Potom tedy nechápu, proč to své staré umění nepoužijí a neodletí s několika nebeskými loděmi ke Stínonoši, aby ho od slunce odtáhli,“ řekl Torbas. „Že by to bylo tak těžké? Měli to udělat už před lety!“

„Spoustu svého starého umění zapomněli. A koneckonců jsou to jen domněnky. Nemáme žádné opravdové důkazy o tom, že by jejich magie a lodi byly kdysi takového velkorysého podniku schopné,“ uvážlivě dodal Aarad.

„Přesto by sis měl návrh mistra Thondarila poslechnout až do konce.“

Thondaril o svém plánu zjevně nejprve promluvil s Aaradem, uvědomil si Gorian a vyměnil si pohled se Sheerou.

„To se ti nelíbí, co?“ zachytil její myšlenku.

Gorian se překvapeně zarazil. Sám sebe se ptal, proč někdy dokáže její myšlenky jasně rozpoznat, zatímco jindy s ní nenaváže žádné spojení.

„Tohle záleží na tobě, Goriane,“ tvrdila Sheera další myšlenkou. *„Na tom, jak moc otevřeš duši. Ono to vlastně patří k nadání léčit a ty přece chceš dosáhnout mistrovství na všech pěti katedrách, ne?“*

„Ve sklepeních Skalního hradu se uchovávají prastaré kaladranské spisy,“ pokračoval mezitím mistr Thondaril. „Možná se z nich dozvíme něco víc o tom, jestli se dá Stínonoš hvězdnou magií Kaladranů ovlivnit. Mistr Aarad se už obrátil na vládce země s dotazem, zdali nám cestu do Skalního hradu povolí.“

„Copak se do Gryfolandu nedá cestovat bez povolení?“ zeptal se Gorian udiveně.

„Do Skalního hradu ne, jen s předchozím souhlasem, protože je tam uložen i poklad Gryfolandu. Hrad leží v téměř neobydlené pustině mezi Středogryfolanským pohořím a Mitulíí. Oblast je to natolik neschůdná, že se tam bez gryfa sotva dá dostat.“

„Je to pro člověka ta nejnevlídnější krajina, jakou jsem kdy spatřil,“ vysvětlil Aarad.

„Takže vy už jste tam byl,“ poznamenal Gorian.

Vyslanec řádu v Gryfenklau přikývl. „Ano, před lety jsem dostal povolení, abych se zdokonalil ve svých léčitelských schopnostech a bádal ve starých spisech. Tehdy to s královou dcerou vypadalo velice špatně a předpokládám,

že jsem svolení dostal jen kvůli tomu. Ostatně na černém trhu v Gryfenklau se každou chvíli vynoří útržkovité, nejspíše zfalšované kopie listin z archivů Skalního hradu a prodávají se za horentní sumy.“

„Proč neletíme rovnou ke Kaladranům?“ vyzvídá Gorian. „Pokud chceme proti Morygorovi něco pořídit, musíme se beztak spojit se všemi národy, které jsou ještě svobodné. A nejmocnější mágové u toho přece nemůžou chybět, ne?“

„První potíž je už jen v tom najít Gryfolandřana, který by nás se svým gryfem dopravil ke Kaladranským ostrovům,“ odpověděl Aarad. „Obě země jsou totiž tradičně znepřáteleny, i když se o tom ve Svaté říši ví málo. Už tisíce let totiž k žádným válečným sporům mezi Kaladrany a gryfími letci nedošlo, a to proto, že ani jedni z nich nejsou dost silní na to, aby porazili toho druhého – aniž by za to zaplatili nepoměrně vysokou cenu. To nepřátelství má co do činění s kaladranskými spisy ve Skalním hradu. Byly totiž Kaladranům uloupeny.“

Thondaril se opět ujal slova. „Kdybychom některé z těch spisů přivezli na ostrovy Kaladranů, chápali by to jako nabídku míru. Každopádně pokud bychom cestovali gryfí gondolou nebo přinejmenším předložili dokument, kterým bychom prokázali, že jednáme z pověření gryfolandského krále. Potom by se nám třeba podařilo Kaladrany získat za spojence.“

„To bychom měli na Skalní hrad vyrazit co nejdříve,“ dumal Gorian.

„Ještě čekáme na svolení krále,“ řekl Aarad.

„Myslíte, že už mu druhá strana něco slibovala?“ vyslovila Sheera obavu, která ji náhle přepadla.

„Jako Morygor?“ zeptal se Aarad.

„Když dokáže tak dobře odhadnout spleť osudových cest a pravděpodobností, jak si myslíme, tak ví i o našem plánu a pokusí se jej překazit,“ souhlasil s jejími obavami Thondaril.

„Znám panovníka už dlouho a něco takového si nedokážu představit,“ prohlásil Aarad. „Na druhé straně ovšem nevím, co by udělal, kdyby to s jeho dcerou bylo natolik špatné, že bych jí ani já nebyl s to pomoci...“

2. Smrtoš

Gorian seděl celý pohroužený do sebe vedle kamenného gryfa a prováděl svá duchovní cvičení. Měl k tomu sice vymezenou celu v jeskyni vyslance, která byla pro řádové hosty zařízená po všech stránkách. Po nějaké době ho však posedla ctižádost, že by mohl dosáhnout stejného stupně duchovního usebrání i mimo odloučenou řádovou místnost, a přestěhoval se ven.

Bylo jasno a zářivě modré nebe mu připomínalo chvíli, kdy procitl v otcově bérce a rozhlížel se kolem. Byl to první okamžik jeho života, na který se dokázal upamatovat a ke kterému se v myšlenkách vracel vždy, když se zvláštním způsobem pokoušel vnitřně vyzbrojit na nadcházející okamžik a nabrat sílu.

Tentokrát mu však soustředění působilo problémy. Ne proto, že by jej rozptyloval pohled na rušné hlavní město Gryfolandu. Vzduchem měkce šustila křídla nesčetných gryfů kroužících kolem skály Gryfenklau, v jejíž jeskyních se skrývalo téměř celé město. Většina těchto majestátních stvoření nesla pod svými lvími těly gondoly držené dobře vycvičenými lanovými hady. Kolem se rozléhaly krákoravé, tu pronikavé a tu zase hluboké tóny deroucí se ze zobanů jejich ptačích hlav. Prolínaly se šuměním blízkého moře a zvučnými povely gryfích letců, jimž už nestačila jindy

běžně používaná znamení, aby zabránili srážkám gondol, které byly často velké jako lodi a převážely vzácný náklad.

Pod hlavním městem vytesaným ve skále ležel přístav zvaný Port Gryfenklau. Kotvila tam plavidla ze všech koutů světa, většinou svatoříšské galéry, a také lodi z Margorey. Místní obyvatelé lodi téměř nepoužívali, protože dávali samozřejmě přednost cestování v gondolách.

Gryfoland byl z větší části natolik rozeklaný a neschůdný, že se zdálo, že nemá ani smysl držet a užívat jezdecká zvířata, která nedovedou létat. Ovšem mistr Aarad, který se jako vyslanec řádu stal skutečným znalcem této země a jejích zvláštností, na to měl jiný názor. „Je to přesně obráceně, než to vypadá,“ vzpomněl si Gorian na jeho slova. „Protože se Gryfolandřanům podařilo ochočit si gryfy, nikdy se nenamáhali stavět silnice nebo zakládat cesty jako jinde.“

V Gryfolandu silnice skutečně téměř nebyly. Ani od Portu Gryfenklau k hlavnímu městu nevedla cesta. Před jednou či dvěma lidskými generacemi pověřil tehdejší král stavitele z Mitulie, aby postavili cestu až ke špičce skal Gryfenklau, kde byl vchod ke královské jeskyni. Rampa, kterou tehdy vystavěli, stále ještě existovala, stejně jako první úsek této silnice. Stavební práce se však musely náhle zastavit, protože se vzbouřily velice vlivné cechy nákladních gryfích letců, kteří se báli o své prebendy. A tak mezi přístavem a hlavním městem nezůstalo žádné přímé spojení a veškeré zboží dovezené loďmi se muselo nejprve přeložit na gryfí gondoly a až poté dopravit do paláce. Tím bylo na gryfolandské poměry něco tak exotického, jako jsou koňské povozy nebo dokonce ručně tažené káry, na věky zahrnuto do říše nočních můr gryfích letců lačných stříbra. Žádný gryfolandský král se už o nic podobného nepokusil.

Rampa a počáteční kus silnice, která byla podle kvalitního mitulského stavitelského umění vystavěna jakoby na věky, varovaly a připomínaly každému současnému králi, že se Gryfolandu nedá vládnout, pokud má král proti sobě cechy gryfích letců.

Gorianovi se na chvíli zdálo, že v zářivém slunečním světle zahlédl daleko na širém moři stín, a na okamžik jej to vytrhlo z jeho duchovního zahloubání. Ruka mu sjela k Astrokordu, který odložil vedle sebe na žulovou skalní plošinu. Tu zbraň měl stále u sebe, protože byl vždy připraven na útok. Morygor se jej ostatně pokusil již několikrát zabít, a jen sám pán Mrazivé pevnosti věděl, kdy nastane další metamagicky vypočítaný okamžik, kdy bude moci ovlivnit osudové cesty ve svůj prospěch.

Pociťuj, co tu je. Poznej, co je pouhým odrazem tvých myšlenek, připomněl si Gorian jeden z axiomů řádu.

Oči mu nakrátko naprosto zčernaly, jak v sobě nabíral dostatek magie, aby vycítil, co by tím stínem mohlo být. Zakoušel přitom jen velice prchavý pocit, který zmizel jako mávnutím proutku, takže jej těžko mohl přesně vyhodnotit. Jakkoli pozorně pátral kolem sebe svým dobře vycvičeným duchem, už nic nenašel.

„Co tě znepokojuje?“ přilétla k němu namísto toho Sheerina myšlenka.

Až teď pocítil její tělesnou přítomnost, což mohlo být jen tím, že se na stín soustředil moc usilovně. Otočil se.

Sheera se k němu posadila. „Někdy nemá žádný smysl chtít se soustředit,“ nadhodila.

„Na chvíli se mi zdálo, že tam venku na moři je magický stín. Ale asi jsem se spletl.“

„Mně se to už taky stalo,“ pronesla Sheera. „Stínonoš se často zrcadlí ve vodě a jeho odraz má v sobě dokonce i trochu magické síly. Přinejmenším dost na to, abychom je mohli pociťovat jako zlé myšlenky.“

Podíval se na ni, a pohled jejích očí barvy moře mu prozradil, jak velice přesně poznala, co s ním opravdu je a co mu nedopřává klidu.

„Se mnou můžeš mluvit otevřeně,“ pověděla mu, a ani nemusela upřesňovat, co tím myslí.

„Jsem z toho špatný,“ prohlásil Gorian. „Od té doby, co jsme opustili říši mrazu, není skoro nic, jak bylo dřív. U kamenného kopí jsem bojoval ze všech sil, protože jsem věřil tomu, že mým protivníkem je Morygor a že nadešla chvíle našeho rozhodujícího střetnutí. Jenže Morygor poslal jen svého lokaje!“

„Porazil jsi boha mrazu a přinesl zpátky oba meče, které ukul tvůj otec,“ připomněla mu Sheera.

„Bojoval jsem jenom s jedním Morygorovým služebníkem a málem jsem přitom přišel o život. Jak se zdá, přesně to byl Morygorův cíl.“

„Jenže mu jeho plán nevyšel. Žiješ. A síly se ti vrátily.“

„Jo – jenže cena za to je příliš vysoká. Před bojem u kamenného kopí jsem vůbec nepochyboval o tom, že Morygora dokážu porazit. Vůbec mi nepřišlo na mysl, že by mi k tomu nemusely stačit síly.“

„A teď?“

„Teď nevím.“

„Poznal jsi své vlastní hranice a třeba jsi je i překročil. To by tě nemělo deprimovat, ale posílit. Přece jen se ukázalo, že jsi silnější než všichni ti, kdo tě doprovázeli. A to platí dokonce i pro mistra Thondarila.“

„Jo, já vím.“

„A co tvoje rána?“

„Přestala krváčet. Tvá léčivá hlína pomohla.“

„Víc už bohužel nemám, a tady v Gryfolandu je těžko k dostání. Ale zeptala jsem se mistra Aarada, a on si myslí, že najde způsob, jak nějakou získat.“

Chvilí mlčeli a pozorovali, jak se poblíž málem srazily dvě silně přetížené gryfí gondoly. Jeden obrovský gryf vztekle zasyčel a jeho letec měl plné ruce práce, aby mohutné stvoření zkontroloval. Gondola byla naneštěstí otevřená a náklad upevněn nedbale. Půl tuctu velkých štůčků látky spadlo do hloubky a přistálo v nevábně páchnoucím příkopu, do kterého stékaly odpadní vody z přístavu a města a byly odváděny do moře.

„Nic teď nejde tak, jak by mělo,“ prohlásil Gorian. „Mám pocit, že se tady už měsíce naprázdno poflakuje.“

„Musel jsi nabrat síly. A ostatně i my všichni.“

„Ten čas nám Morygor nedopřeje,“ odporoval Gorian. „Ani nemůžu pořádně pokračovat ve vzdělávání, protože ve vyslanectví v Gryfolandu není žádný věstec ani mistr stínu, který by mohl vyučovat.“

Sheera se usmála. „Tvůj plán vzdělávat se současně na všech pěti katedrách řádu byl možná stejně moc ctižádostivý.“

Nesmírně vážně se na ni podíval. „To není žádná přehnaná ctižádostivost, ale nezbytnost, pokud chci proti Morygorovi obstát. Jen se podívej, jak na tom teď jsme. Kdyby se můj učitel a mistr stínu Aberian nevybarvil jako zrádce a já bych se pořád vzdělával, už bych se mohl po stínové stezce během pár okamžiků dostat na Kaladranské ostrovy nebo na Skalní hrad. Namísto toho tady dřepíme a čekáme, až nám milostivý panovník dá k cestě na Skalní hrad povolení. A vsadím se, že až to povolení

konečně dostaneme, nenajde se žádný gryfí letec, který by s námi i za spoustu stříbra na Kaladranské ostrovy letěl. A budeme muset zoufale dlouho cestovat nějakou západoříšskou galérou! A než dorazíme k cíli, Stínonoš už třeba úplně zakryje slunce a ledové pancíře se proderou tak daleko do moře, že se na Kaladranské ostrovy bude dát chodit pěšky.“

„Goriane,“ pověděla mu, „některé věci prostě potřebují čas.“

„Jo, jenže pro mě je těžké se s tím smířit.“

O pár hodin později už seděli v jedné z mnoha gondol, které neustále pendlovaly nad městem a díky nimž Gryfenklau z dálky působil jako bzučící úl.

Král Demris Gon udělil audienci, které se měli výslovně zúčastnit i Aaradovi hosté.

Bleskovým manévrem, který Gorianovi vzal téměř dech, proletěl králův gryfí letec s gondolou vchodem do palácové jeskyně, která zabírala celý horní prostor skalního masivu Gryfenklau. Gryfoland'an však svému řemeslu výborně rozuměl a létajícího oře s gondolou s jistotou provedl skalním koridorem, který se posléze rozšířil v obrovskou halu. Krápníky byly osvětleny nespočty olejovými lampami a pochodněmi a zářily nádhernými barvami. Všude to vonělo kadidlem.

Kromě stovky ozbrojených strážů bylo v hale asi půl tuctu bojových gryfů a jejich letců.

„Přijímací sál je trochu skromnější a menší,“ vysvětlil jim Aarad poté, co vystoupili z gondoly. „Tohle je jen vstupní palácová hala, král Demris Gon přijímá hosty ve spíše intimnějším prostoru. Je tomu ostatně už dávno, co se zde konaly bujaré slavnosti. Králi se taková zábava protiví,

takže se nedivte, že budete pohoštění skromně a uvítání bez velké pompy.“

„To teda nevypadá, že by byl místní král veselá kopa,“ přihlásil se o slovo Torbas.

„Ne, dalo by se říci, že je tomu přesně naopak,“ prohlásil Aarad, který zachytil Torbasovu poznámku, i když byla vlastně určena Gorianovi. „Je to melancholik se sklonem k zádumčivosti, který se neustále táže, proč Skrytý bůh potrestal jeho dceru tak dlouhodobou nemocí.“

Gorian najednou ztuhl. Sheera si toho všimla. Podívala se na něj a ani nebylo nutné, aby své myšlenky formulovala jako otázku. „Něco tu je,“ zamumlal. „Je to přesně jako...“

„Ten stín, cos ho viděl na moři?“

„Ano.“

„Taky jsem to pocítila. Ale jen na chvílku,“ připojila se myšlenkou. „Budeme si muset dávat pozor, abychom zase nenarazili na zrádce!“

Gorianovi rázem vytanuly na mysl události na dvoře Baziliščí říše, kde se ukázalo, že tamní panovník s kohoutí hlavou a s nevyslovitelným jménem už dlouho slouží Morygorovi.

Byli varováni.

Stráže se s Aaradem dorozumívaly gryfolandským jazykem, který léčitel zjevně perfektně ovládal. Gorian a jeho společníci měli u sebe překládací kameny, které dostali na dvoře baziliščího krále a které uměly přetlumočit jakoukoli řeč do řeči jiné. Navíc dokázaly dobře vystihnout myšlenky mluvčího a přenést je na svého nositele. Tato baziliščí dovednost byla doposud záhadou i pro samotné mistry magie řádu. Naštěstí se šepot kamenů dal jednoduchým myšlenkovým pokynem umlčet, čehož Gorian za svého pobytu v Gryfenklau a ve společnosti místních obyvatel často

využíval, protože se jejich řeč už trochu naučil. Pomáhala mu při tom magie – a kromě toho byla řeč Gryfoland'anů spřízněná s řečí Svaté říše, takže se mnohá slova podobala.

Gorian se sice nedovedl v gryfolandštině vyjadřovat zdaleka tak plynule jako Aarad, ale stačilo mu to ke smlouvání na trhu v Portu Gryfenklau nebo k pochopení toho, o čem se lidé baví.

Koridorem jeskyně vedlo široké schodiště vytesané do skály. Třpytivé kameny zasazené do zdi kolem sebe šířily rozptýlené světlo.

Všude byly rozestaveny další strážce a záhy se ukázalo, jak hluboko palác zasahuje do skal. Často se nedalo ani pořádně rozpoznat, která z těch jeskyní, jimiž je vedli, byla uměle vytvořena a která je přírodního původu. Zdálo se, že někdy jsou upraveny i přírodní jeskynní chodby. Konečně dorazili do sálu, jehož stěny a stropní klenbu zcela pokrývala mozaika. Ojedinelé světelné kameny vyzařovaly chladné modravé světlo. Gorian už dřív zaslechl, že tyto kameny absorbují sluneční svit a v temnu jej opět vyzařují.

Mnohem tepleji působilo mihotavé světlo pochodní a olejových lamp, rozmístěných po místnosti. V několika miskách hořelo kadidlo, které se ve velkém množství dopravovalo loďmi z Margorey do Portu Gryfenklau a poté gondolami převáželo do paláce. Gorian měl možnost v posledních týdnech a měsících často pozorovat jeho přepravu. Jednou v přístavu mu zvědavost nedala a kohosi se zeptal, proč se ho tolik dovází. Byl to jeden z jeho prvních pokusů bavit se v gryfolandštině, aniž by použil překládací kámen. Magie této podivuhodné pomůcky byla sice v Baziliščí říši každodenním jevem, ale v říši gryfích letců šeptající kameny přítomné mátlý.

Gorianovi na jeho otázku odpověděli, že vůně kadidla zahání smrt. Nesmírná spotřeba kadidla v paláci se zřejmě dala přičítat nemoci královské dcery. Král Demris Gon asi nespoléhal jen na umění léčitele Aarada, ale byl rozhodnut vyzkoušet každý prostředek, jehož účinek přinejmenším nebyl úplně sporný.

Demris Gon seděl na trůnu zhotoveném ze zobanu gryfa. Pleť jeho obličeje byla stejně šedá jako vousy. Druhý trůn vedle něj, rovněž z gryfího zobanu, patřil jeho manželce. Nikdo na něm však neseděl. Královna Temsora Gon, jak se proslýchalo, se kvůli starostem o zdravotní stav své dcery již dlouho při oficiálních příležitostech neukazovala a z veřejného života se naprosto stáhla. Údajně byla ovlivněna kazatelem, který ji přiměl uvěřit tomu, že její dceru mohou zachránit jen nepřetržité kající modlitby ke Skrytému bohu – jinak prý je každé léčitelské umění marné.

Napravo a nalevo od dvou trůnů zaujali místo oba královi synové. Po svém otci zdědili jméno, což působilo určité problémy při oslovování. Proto se také povětšinou mluvilo pouze o Starším a Mladším princí. Dosud nebylo rozhodnuto, který z nich se stane královým nástupcem, a nebylo žádným tajemstvím, že spolu zarytě soupeří a ve skutečnosti si přejí smrt toho druhého.

„Buďte pozdraven, urozený panovníku Gryfolandu a ochránče víry v jediného pravého a pravdivého boha,“ řekl Aarad plynou gryfolandštinou. „Doprovází mě hosté, o nichž jsem již hovořil a kteří jsou snad naši poslední nadějí, jak odolat hrozící pohromě ze severu.“

Demris Gon zvedl obočí. „To jsou tedy oni? Jaká větší pohroma by mě ještě mohla postihnout než ta, která se mi již přihodila.“ Hlasitě si povzdechl. „Kolikrát mě sa-

motného děsí lhostejnost v mém vlastním nitru, kterou vyvolává blízkost smrti.“

„Když dovolíte, vzhledem ke strašlivé hrozbě, které je vystavena celá Východní polokoule, si nemůžeme dovolit prázdnou lhostejnost,“ ujal se slova Thondaril. Použil přitom baziliščí překládací kámen, jehož šepot zjevně ohromil Mladšího i Staršího prince, i když to dal najevo každý jinak.

„Aarad mě obšírně informoval o tom, co se událo ve Svaté říši, a i já jsem otřesen zničením katedrály v Toque,“ prohlásil Demris Gon. „Moje manželka třikrát putovala na toto svaté místo s naší nemocnou dcerou v naději na její vyléčení. Třikrát se moje královna ponížila natolik, že oblékla popelavě zbarvený žebrácký oděv a vmísila se do davu, který úpěnlivě žadonil o zázraky. K těm tam údajně opakovaně dochází. A proč právě nám byl takový zázrak odepřen? Tomu já nerozumím. Jako by se od nás Skrytý bůh odvrátil.“

„Císař Corach se stáhl do Araburu v Laramontu,“ Vmísil se nyní do hovoru Mladší princ.

„Má se tam stvrdit svazek všech mocností,“ vysvětlil Thondaril. „Nově ustavený panovník Baziliščí říše je na naší straně a své vyslance poslali rovněž králové Melagose, Západní říše a Mitulie.“

„Proslýchá se ovšem také, že mnozí váhají připojit se k tomuto svazku,“ pokračoval Mladší princ. „Můžete mi říci, co je důvodem, když je nebezpečí tak velké, jak pravíte?“

„Strach,“ odpověděl Thondaril. „A snad nejasná naděje na milost, pokud by se podrobili nepříteli. Jenže ta naděje je klamná. Až se Morygorova říše rozšíří od hemisféry k hemisféře a Stínonoš slunci uloupí všechno hřejivé světlo, stane se svět místem, kde bytosti jako my nebudou moci

nadále existovat. Pouze tehdy, když budeme postupovat společně, máme určitou naději na odvrácení pohromy. Pomoc Gryfolandu potřebujeme stejně naléhavě jako pomoc Kaladranie.“

Starší princ se chystal také promluvit, avšak král Demris Gon mu pozvednutím ruky poručil, aby mlčel. Princ sice uposlechl, nedokázal však skrýt své roztrpčení a žárlivost na bratra, který směl mluvit před ním. Ač mladší, na rozdíl od něj příležitost vyjádřit se dostal. A to jej hluboce roz-zlobilo. Zjevně se každý z obou princů neustále pokoušel prokázat, že je jako následník trůnu vhodnější než jeho sourozenec.

„Pošlu svého mladšího syna do Araburu jako vyslance a poté zvážím, zdali se ke svazku připojím,“ rozhodl král. „Že si jako Gryfoland’an těžko dovedu představit spoje-nectví s Kaladraní, je jiná věc. Ale snad máte pravdu a je načase pohřbít staré nepřátelství.“

„Znamená to, že nám také povolujete cestu do Skalního hradu?“ naléhal okamžitě Thondaril.

„Jste slavným mužem a Aarad mi vyličil, jak mimořádně významný jste nyní pro řád, budiž vám tedy vaše unáh-lenost odpuštěna,“ odpověděl Demris Gon. „Budu o tom přemýšlet a ve vhodnou dobu rozhodnu.“

„Ale...“

„Tak zní mé slovo a to je v této zemi zákonem,“ prohlá-sil Demris Gon. Poté se jeho pohled zatoulal do prázdna a zdálo se, že jeho myšlenky odplynuly do vzdálených sfér setrvalého zoufalství a věčného smutku.

„Srdci tohoto muže je úplně jedno, zdali vše zanikne,“ pochytil Gorian Sheerinu myšlenku. „Kdo ví, snad si to dokonce tajně přeje, protože věří, že poté skončí i jeho muka.“

Gorian měl stejný pocit, ovšem zděsilo jej, že mu jej potvrdila i nastávající léčitelka, která dokázala nahlížet do lidských duší hlouběji než příslušníci jiných řádových kateder.

A ke všemu po kratičkou chvíli opět pocítil přítomnost nesmírně temné magie. V sále byla přítomna myšlenka natolik zlá a současně tak nesrozumitelná, že ji nebylo možno převést do lidské řeči. Měla v sobě cosi z výsměšného, cynismem nasáklého smíchu a temné radosti trýznitele z jeho díla.

Už za okamžik ale vyvanula, jako by Někdo nebo Něco, z něhož vzešla, uzavřel svou mysl.

Král sebou trhl, jako by si té temné nehmotné bytosti také povšiml. Pátravě se rozhlédl po místnosti. „Někdy dokonce věřím, že vidím stíny smrti, jak krácejí tímto palácem, jak se věší na olejové lampy, vysmívají se mi a pasou se na mém strachu...“ A najednou jeho pohled utkvěl na Gorianovi – tak, až mu to bylo velmi nepříjemné.

„Gorian... Vyslanec řádu Aarad mi o tobě hodně vyprávěl. O tom, že prý máš obzvláštní magické nadání, a také o tom, že jsi ten, který by mohl překřížit Morygorovy osudové cesty...“

Gorian přikývl a opětoval králův pohled. Snažil se, aby vypadal nebojácně, i když to skutečnosti vůbec neodpovídalo. Koneckonců Thondaril a Aarad velice jasně vysvětlili, jak mnoho záleží na vladařově dobrém rozpoložení.

„Co je to za zvláštní meč, který máš na zádech?“ zeptal se král.

Gorian sebou trhl. Nelíbilo se mu, že Aarad panovníka říše gryfích letců o něm zjevně informoval tak přesně. Vypadalo to, že Thondaril vyslance řádu v Gryfenklau zasvětil mnohem podrobněji, než Gorian doposud tušil.

Ani to se mu nezamlouvalo. Dvojnásobný mistr řádu musel mít velice pádné důvody k tomu, aby Aaradovi natolik důvěřoval.

„Ukaž mi ten meč!“ poručil Demris Gon. „Podej mi ho!“ Vstal, překročil podestu trůnu a přistoupil ke Gorianovi. Oči mu náhle zaplály až děsivou dychtivostí.

Gorian vytáhl Astrokord z pochvy na zádech a vložil meč do napřažené ruky gryfolandského krále.

„A s touto zbraní chceš porazit Morygora?“

„Ukoval ji můj otec,“ prohlásil Gorian a okázale přitom promluvil v gryfolandštině.

Oba princové se na sebe užasle podívali. I král se podivil a zamumlal. „Obvykle i Svatoříšan nižšího řádu očekává, že každý mluví jeho řečí!“

„Já tak domýšlivý nejsem,“ odpověděl Gorian.

„To tě ctí, obávám se však, že tím ve své zemi náležíš k menšině.“

„To je možné.“

„Většina považuje gryfolandštinu jen za vulgární nářečí vznešené svatoříšské řeči a nedoceňuje, že je přinejmenším stejně kultivovaná jako jejich mateřština.“

„Já jsem se vaši řeč naučil sice teprve nedávno, ale mohu to jen potvrdit, Výsosti,“ odvětil Gorian.

Král se otočil a Astrokord stále třímал v rukou. Gorian měl dojem, že konverzace, kterou s ním vedl, krále už dál vůbec nezajímá, protože jej meč naprosto očaroval – ať již z jakéhokoli důvodu.

„S dovolením, vraťte mi prosím můj meč,“ poprosil. „Musel jsem si jej vydobýt zpět v těžkém boji a ve vši zdvořilosti...“

Král se zatočil dokola, náhle uchopil meč do pravé ruky a jeho špici namířil na Gorianu. Obličej gryfolandského

panovníka se strašlivě a až groteskně změnil. Rysy měl znetvořené a oči se blýskaly čirým šílenstvím.

„Už nikdy nebudeš svůj meč držet v rukou, Goriane z Twixlu!“ zasyčel.

Odkud znal jméno vsi, v jejíž blízkosti ležel dvorec Gorianova otce? Nebylo pravděpodobné, že by mu Aarad pověděl i tento naprosto nedůležitý detail. V mžiku se Demris Gon napřáhl k úderu proti Gorianovi. Ten se však nedal zaskočit. Zvedl ruku, během jediného zlomku vteřiny sebral své magické síly a oči mu naprosto zčernaly. Úder meče pomocí magie odchýlil ke straně, panovník se pod nápořem magie zapotácel a Prastará síla mu zbraň vyrvala z ruky.

Ta jen zasvištěla vzduchem, dštěla blesky, dvakrát se otočila kolem svého těžiště a přistála rukojetí v Gorianově vztažené dlani.

A tu se stalo něco ještě podivnějšího, až hrůzostrašného: král napřáhl paže, ty se mu pětkrát až šestkrát prodloužily a na rukou se utvořily drápy ostré jako břitva. A jako divoké zvíře se vrhl na Gorianu.

Thondaril zasáhl. Ze špiček prstů mu vystřelily paprsky modrobílého světla, ozářily krále a mrštily jím zpět.

„Otče!“ vykřikl Mladší princ šokovaně.

Král těžce oddechoval a v očích mu stále planulo čiré šílenství.

Thondaril udělal krok dopředu, zamumlal několik slov ve staronemorštině a znovu ke králi vztáhl obě ruce. Ani jeden z princů nezasáhl. Starší sice položil ruku na rukojeť meče, zbraň ale nechal v pochvě.

Pak chtěl král zaútočit také na Thondarila, ten ale proti němu opět vypustil paprsky. Tentokrát ovšem Demrise

Gona zahalilo černé světlo. Zároveň prostorem zaduněla Thondarilova magická formule. Král zaječel.

A poté se zhroutil, zatímco ke stropu jeskyně se vznesl černý stín a tam zmizel. Demris Gon opět nabyl své původní podoby a zmizel i šílený výraz v jeho očích.

„Co jste to udělal?“ vykřikl Starší princ.

„Démon, který posedl vašeho otce a krále, je pryč,“ řekl Thondaril. „Už je zase sám sebou. Ale abych mohl démonovi zabránit v návratu, musíte mi říci naprostou pravdu. Především to, o čem jste doteď mlčeli. Beztoho vyjde všechno najevo, avšak s každým momentem vašeho váhání roste nebezpečí pro vás, vašeho otce a pro vaši zemi.“

Překládací kámen, který měl mistr Thondaril zavěšen na kožené šňůrce na prsou, šeptem tlumočil každické slovo.

Oba princové se na sebe podívali a v pohledu se jim zračila prosba o pomoc.

„Povězte mu to!“ zasténal král natažený na podestě svého trůnu. „Tito cizinci jsou skutečně na naší straně...“ Poté, co duch vyletěl z jeho těla, se mu ještě těžce dýchalo, lapal po vzduchu a vypadal oslabeně.

Aarad se o něj rychle postaral. Položil mu ruku na čelo a vyslovil léčivou formuli, která měla krále krátkodobě trochu posílit. Pak mu spolu s Mladším princem pomohli usednout na trůn. Panovník se na něj s povzdechem posadil.

Starší princ se obrátil na Goriana. „Meč, který nosíš, a jeho dvojče, kterým vládne tvůj společník,“ ukázal na Torbase, „vypadají jako opravdu jedinečné zbraně. Baží po nich síly, kterým nikdo z nás nerozumí a o nichž v této zemi nikdo nikdy neslyšel...“

„Co se stalo?“ otázal se Gorian. Otázku položil v gryfolandštině a nikoli v jazyce Svaté říše, který v této zemi

považovali za řeč nafoukanců, což přispělo k tomu, že k němu Starší princ pocítil důvěru.

„Když se s námi otec radil, zdali vám máme povolit cestu do Skalního hradu, objevil se náhle v jeho komnatě cizinec v tmavé kutně, pod jejíž kápí nebylo vidět nic jiného než pouhý černočerný stín. Nikdo nevěděl, jak se dostal do paláce, a později se ukázalo, že ho nezahlédl ani žádný ze strážných. Pověděl nám, že je smrtoš – vyslaný pod přísahou, aby bral život.“

„A poté se dotkl mého ramene,“ ujal se slova sám král, „a pronikl do mě, aby tě připravil o život, Goriane.“

„Za tím vězí Morygor,“ zamumlal Thondaril. „To on poslal smrtoše. Sám dás ví, jakými sliby a magií jej přetáhl na svou stranu. Smrtoši se všeobecně považují za neúplatné.“

„V naší zemi takové nestvůry dříve nebyly,“ řekl Mladší princ.

Thondaril na něj pohlédl. „Zbývá jich už jen málo a poslední dobou raději působí ve skrytu. Zmocňují se duší mrtvých, aby nabrali sil, a jen občas si přivlastňují i živé, pokud si od toho slibují nějaký prospěch.“

„Pak vám tedy musím být velice vděčný za to, že jste mě vlivu té bytosti zbavil,“ uznal Demris Gon. Povolil si límec košile, aby se mu lépe dýchalo. Do bledého obličje se mu vrátila trocha barvy.

„Poslední, o němž je známo, že se smrtošovi postavil, byl náš legendární zakladatel řádu, První mistr,“ vysvětlil Thondaril. „Jeho rady ohledně boje proti smrtošům patří k nejméně známým axiomům řádu.“

„Většinu smrtošů vykázal mocným kouzlem do meziříše poloviční existence,“ prohodil Gorian, který si na tyto axiomy a související příběhy a legendy dobře pamatoval. Když ony řádky četl v otcových knihách, moc jim nerozuměl